

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (šestého senátu)

4. února 2014*

„Společná zahraniční a bezpečnostní politika — Omezující opatření vůči Sýrii — Zmrazení finančních prostředků — Úprava návrhového žádání — Lhůta — Zjevně nesprávné posouzení — Povinnost odůvodnění — Právo na účinnou soudní ochranu — Práva na obhajobu“

Ve spojených věcech T-174/12 a T-80/13,

Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, se sídlem v Bejrútu (Libanon), zastoupená P. Vanderveerenem, L. Defalque a T. Bontinckem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Radě Evropské unie, zastoupené G. Étiennem a S. Cook, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na částečné zrušení zaprvé prováděcího nařízení Rady (EU) č. 55/2012 ze dne 23. ledna 2012, kterým se provádí čl. [32] odst. 1 nařízení (EU) č. 36/2012 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii (Úř. věst. L 19, s. 6), zadruhé prováděcího rozhodnutí Rady 2012/37/SZBP ze dne 23. ledna 2012, kterým se provádí rozhodnutí 2011/782/SZBP o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 19, s. 33), zatřetí rozhodnutí Rady 2012/739/SZBP ze dne 29. listopadu 2012 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/782/SZBP (Úř. věst. L 330, s. 21), začtvrté prováděcího nařízení Rady (EU) č. 1117/2012 ze dne 29. listopadu 2012, kterým se provádí čl. 32 odst. 1 nařízení č. 36/2012 (Úř. věst. L 330, s. 9), zapáté „rozhodnutí obsažených v dopisech“ Rady ze dne 24. ledna 2012 a ze dne 30. listopadu 2012, kterými byla žalobkyni oznámena omezující opatření, která se jí týkají, zašesté rozhodnutí Rady 2013/109/SZBP ze dne 28. února 2013, kterým se mění rozhodnutí 2012/739/SZBP (Úř. věst. L 58, s. 8), zasedmé prováděcího nařízení Rady (EU) č. 363/2013 ze dne 22. dubna 2013, kterým se provádí nařízení č. 36/2012 (Úř. věst. L 111, s. 1), zaosmé rozhodnutí Rady 2013/255/SZBP ze dne 31. května 2013 o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 147, s. 14), v rozsahu, v jakém se dotýkají postavení žalobkyně,

TRIBUNÁL (šestý senát),

ve složení H. Kanninen, předseda, G. Berardis (zpravodaj) a C. Wetter, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kristensen, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. září 2013,

* Jednací jazyk: francouzština.

vydává tento

Rozsudek

Skutkové okolnosti sporů

- 1 Žalobkyně, společnost Syrian Lebanese Commercial Bank SAL, je libanonská banka, ve které 84,2 % podíl drží společnost Commercial Bank of Syria (dále jen „CBS“), která patří syrskému státu.
- 2 Rada Evropské unie dne 9. května 2011 na základě článku 29 SEU přijala rozhodnutí 2011/273/SZBP o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 121, s. 11). Jeho čl. 4 odst. 1 stanoví, že se zmrazují veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které náleží osobám odpovědným za násilné represe proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii a fyzickým nebo právnickým osobám a subjektům s nimi spojeným, nebo jsou těmito osobami nebo subjekty vlastněny, drženy či kontrolovány. Způsoby zmrazení jsou definovány v dalších odstavcích téhož článku. Podle čl. 5 odst. 1 rozhodnutí 2011/273 sestavuje seznam dotčených osob.
- 3 Rada rovněž přijala, na základě čl. 215 odst. 2 SFEU a rozhodnutí 2011/273, nařízení (EU) č. 442/2011 ze dne 9. května 2011 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii (Úř. věst. L 121, s. 1). Jeho čl. 4 odst. 1 stanoví, že se zmrazují veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které patří fyzickým nebo právnickým osobám, subjektům a orgánům uvedeným v příloze II, nebo jsou jimi vlastněny, drženy či ovládány.
- 4 Rozhodnutím Rady 2011/684/SZBP ze dne 13. října 2011, kterým se mění rozhodnutí 2011/273 (Úř. věst. L 269, s. 33), byla společnost CBS zařazena do přílohy II rozhodnutí 2011/273 s následujícím odůvodněním:

„Banka vlastněná státem poskytující finanční podporu režimu.“
- 5 Rozhodnutím Rady 2011/782/SZBP ze dne 1. prosince 2011 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/273 (Úř. věst. L 319, s. 56) byla omezující opatření týkající se CBS zachována, a posledně uvedená byla uvedena v příloze II rozhodnutí 2011/782.
- 6 Prováděcím rozhodnutím Rady 2012/37/SZBP ze dne 23. ledna 2012, kterým se provádí rozhodnutí 2011/782 (Úř. věst. L 19, s. 33), byl do přílohy I rozhodnutí 2011/782 přidán název žalobkyně, s tímto odůvodněním:

„Dceřiná společnost [společnosti CBS], která je již uvedena na seznamu. Podílí se na financování režimu.“
- 7 Nařízením Rady (EU) č. 1011/2011 ze dne 13. října 2011, kterým se mění nařízení č. 442/2011 (Úř. věst. L 269, s. 18), byla do přílohy IIa nařízení č. 442/2011 přidána společnost CBS se stejným odůvodněním jako v nařízení rozhodnutí 2011/684.
- 8 Nařízením Rady (EU) č. 36/2012 ze dne 18. ledna 2012 o omezujících opatřeních vzhledem k situaci v Sýrii a o zrušení nařízení č. 442/2011 (Úř. věst. L 16, s. 1) byla omezující opatření týkající se společnosti CBS zachována, a její název byl uveden v příloze II nařízení č. 36/2012.
- 9 Prováděcím nařízením Rady (EU) č. 55/2012 ze dne 23. ledna 2012, kterým se provádí čl. [32] odst. 1 nařízení č. 36/2012 (Úř. věst. L 19, s. 6), byl do přílohy II nařízení č. 36/2012 přidán název žalobkyně, se stejným odůvodněním jako v prováděcím rozhodnutí 2012/37.

- 10 Dne 24. ledna 2012 Rada zaslala žalobkyni dopis (dále jen „dopis ze dne 24. ledna 2012“), který zní takto:

„Tímto vás informujeme, že Rada [...] rozhodla, že vaše společnost musí být zařazena na seznam osob a subjektů uvedených v příloze I rozhodnutí [2011/782], provedeného prováděcím rozhodnutím [2012/37], a v příloze II nařízení [č. 36/2012], provedeného prováděcím nařízením [č. 55/2012]. Odůvodnění vašeho zařazení na tento seznam je uvedeno v příslušných bodech příloh.

Přílohou tohoto dopisu je kopie prováděcího rozhodnutí a prováděcího nařízení, která se týkají zařazení vaší společnosti na výše uvedený seznam [...]“

- 11 Žalobkyně potvrdila přijetí uvedeného dopisu dne 8. února 2012.
- 12 Dne 24. ledna 2012 Rada rovněž zveřejnila v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená v rozhodnutí 2011/782, prováděném prováděcím rozhodnutím 2012/37, a v nařízení č. 36/2012, prováděném prováděcím nařízením č. 55/2012 (Úř. věst. C 19, s. 5).
- 13 Podle daného oznámení mohou dotčené osoby a subjekty zaslat Radě žádost, včetně podpůrných dokumentů, aby rozhodnutí o jejich zařazení na seznam připojený k aktům, uvedeným v bodě 12 výše, bylo znovu zváženo.
- 14 Dopisem ze dne 15. února 2012 zaslala žalobkyně Radě žádost o opětovné zvážení, kterou jednak zpochybňovala svoji účast na financování syrského režimu, jednak požadovala přístup k důkazům, kterými vůči ní Rada disponovala, jakož i slyšení. Vzhledem k tomu, že Rada neodpověděla, žalobkyně dne 4. dubna 2012 tuto žádost zopakovala.
- 15 Dopisem ze dne 3. července 2012 Rada zaprvé poskytla žalobkyni výňatek ze zprávy generálního sekretariátu Rady zastoupením členských států, k níž byl připojen dokument, na základě kterého byla zařazena na seznamy osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii (dále jen „dokumenty poskytnuté dne 3. července 2012“), a zadruhé odmítla žalobkyni formálně vyslechnout, jelikož možnost předložit písemná vyjádření byla podle ní dostačující.
- 16 Dopisem ze dne 7. listopadu 2012 žalobkyně znovu požádala o opětovné zvážení její situace.
- 17 Rozhodnutím Rady 2012/739/SZBP ze dne 29. listopadu 2012 o omezujících opatřeních vůči Sýrii a o zrušení rozhodnutí 2011/782 (Úř. věst. L 330, s. 21) byla zachována omezující opatření týkající se žalobkyně i společnosti CBS, a obě společnosti byly uvedeny v přílohách I.B a II rozhodnutí 2012/739.
- 18 Podle článku 31 rozhodnutí 2012/739 se uvedené rozhodnutí použije do 1. března 2013.
- 19 Prováděcím nařízením Rady (EU) č. 1117/2012 ze dne 29. listopadu 2012, kterým se provádí čl. 32 odst. 1 nařízení č. 36/2012 (Úř. věst. L 330, s. 9), byla do přílohy II nařízení č. 36/2012 přidána jména dalších osob, přičemž jméno jedné osoby z ní bylo vyjmuto.
- 20 Dne 30. listopadu 2012 poslala Rada zástupcům žalobkyně dopis, který zní takto:

„Tímto vás informujeme, že Rada [...] rozhodla, že váš klient zůstane zařazen na seznamu osob a subjektů uvedených v přílohách I a II rozhodnutí [2011/739], jakož i v přílohách I a IIa nařízení [č. 36/2012], provedeného prováděcím nařízením [č. 1117/2012]. Odůvodnění zařazení vašeho klienta na výše uvedený seznam je uvedeno v příslušných bodech dotčených příloh.

Přílohou tohoto dopisu je kopie rozhodnutí Rady, které se týká zařazení vašeho klienta na výše uvedený seznam.

[...]

Závěrem vás upozorňujeme na možnost napadnout rozhodnutí Rady u[Tribunálu].“

- 21 Žalobkyně potvrdila přijetí tohoto dopisu dne 3. prosince 2012.
- 22 Dne 30. listopadu 2012 Rada rovněž zveřejnila v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená v rozhodnutí 2012/739 a v nařízení č. 36/2012, prováděném prováděcím nařízením č. 1117/2012 (Úř. věst. C 370, s. 6), jehož obsah v podstatě odpovídá obsahu oznámení uvedeného v bodech 12 a 13 výše.
- 23 Dopisem ze dne 14. prosince 2012, zasláným Radě, žalobkyně napadla své ponechání na seznamu osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii, které vyplývalo z aktů uvedených v bodech 17 a 19 výše, a požádala o přístup k důkazům, kterými vůči ní Rada disponovala, jakož i o slyšení.
- 24 Dopisem ze dne 28. ledna 2013 Rada reagovala na žádost žalobkyně ze dne 7. listopadu 2012 tak, že zamítla její argumenty týkající se údajné nezávislosti vůči společnosti CBS a potvrdila existenci vazby mezi žalobkyní a financováním syrského režimu.
- 25 Dopisem ze dne 6. března 2013 Rada odpověděla na žádost žalobkyně ze dne 14. prosince 2012. Při té příležitosti žalobkyni uvědomila jednak o jejím ponechání na seznamech osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii, a to na základě dokumentů, jejichž kopie již žalobkyně obdržela, a jednak o tom, že neexistuje žádná povinnost ji předvolat ke slyšení.

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 26 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 17. dubna 2012 žalobkyně podala žalobu, která byla do rejstříku zapsána pod číslem T-174/12 a kterou se domáhala zejména zrušení prováděcího nařízení č. 55/2012 a prováděcího rozhodnutí 2012/37 v rozsahu, v jakém se jí týkají.
- 27 Písemná část řízení byla ukončena dne 20. listopadu 2012.
- 28 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 13. února 2013 žalobkyně podala druhou žalobu, která byla do rejstříku zapsána pod číslem T-80/13, kterou se domáhala zejména zrušení rozhodnutí 2012/739 a prováděcího nařízení č. 1117/2012 v rozsahu, v jakém se jí týkají.
- 29 K žalobě ve věci T-80/13 byl připojen návrh na rozhodnutí ve zrychleném řízení v souladu s článkem 76a jednacího řádu Tribunálu (dále jen „návrh na rozhodnutí ve zrychleném řízení“).
- 30 Dne 18. února 2013 Rada na žádost žalobkyně předala kanceláři Tribunálu – jako nový důkaz ve věci T-174/12 – dopis ze dne 2. října 2012, který jí guvernér Banque du Liban poslal ohledně opatření přijatých uvedenou bankou vůči žalobkyni (dále jen „dopis guvernéra“).
- 31 Rozhodnutím předsedy šestého senátu Tribunálu ze dne 22. února 2013 byl dopis guvernéra zařazen do spisu věci T-174/12 a byla stanovena lhůta, ve které se žalobkyně mohla v této otázce vyjádřit.
- 32 Žalobkyně kanceláři Tribunálu vyjádření k dopisu guvernéra ve stanovené lhůtě nepředložila.
- 33 Dne 7. března 2013 Rada předložila vyjádření k návrhu na rozhodnutí ve zrychleném řízení, v němž navrhla jeho zamítnutí.
- 34 Rozhodnutím ze dne 13. března 2013 Tribunál (šestý senát) zamítl návrh na rozhodnutí ve zrychleném řízení.

- 35 Písemná část řízení ve věci T-80/13 byla uzavřena dne 18. června 2013, když po doručení žalobní odpovědi Tribunál podle čl. 47 odst. 1 jednacího řádu rozhodl, že druhá výměna spisů není nezbytná.
- 36 V žalobní odpovědi Rada vyjádřila pochybnosti ohledně přípustnosti žaloby týkající se prováděcího nařízení č. 1117/2012.
- 37 Spisem došlým kanceláři Tribunálu dne 14. května 2013 žalobkyně požádala o možnost upravit svá návrhová žádání ve věci T-80/13 tak, aby se návrh na zrušení týkal rovněž rozhodnutí Rady 2013/109/SZBP ze dne 28. února 2013, kterým se mění rozhodnutí 2012/739 (Úř. věst. L 58, s. 8), v rozsahu, v jakém prodlužuje použitelnost rozhodnutí 2012/739 do 1. června 2013 (dále jen „první žádost o úpravu návrhových žádání“).
- 38 Dopisem došlým kanceláři Tribunálu dne 18. června 2013 Rada uvedla, že se nevyjádří k první žádosti o úpravu návrhových žádání.
- 39 Spisem došlým kanceláři Tribunálu dne 5. července 2013 žalobkyně znovu požádala o možnost upravit svá návrhová žádání ve věci T-80/13, tak, aby se návrh na zrušení týkal rovněž prováděcího nařízení Rady (EU) č. 363/2013 ze dne 22. dubna 2013, kterým se provádí nařízení č. 36/2012 (Úř. věst. L 111, s. 1), a rozhodnutí Rady 2013/255/SZBP ze dne 31. května 2013 o omezujících opatřeních vůči Sýrii (Úř. věst. L 147, s. 14), v rozsahu, v jakém se tyto akty, k nimž jsou připojeny seznamy obsahující její název, dotýkají jejího postavení (dále jen „druhá žádost o úpravu návrhových žádání“).
- 40 Na základě zprávy soudce zpravodaje Tribunál rozhodl o zahájení ústní části řízení ve věcech T-174/12 a T-80/13.
- 41 Usnesením předsedy šestého senátu Tribunálu ze dne 15. července 2013 byly věci T-174/12 a T-80/13 na základě článku 50 jednacího řádu, na návrh Rady a po vyslechnutí žalobkyně spojeny pro účely ústní části řízení a rozsudku.
- 42 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 30. července 2013 Rada poukázala na to, že druhá žádost o úpravu návrhových žádání, v části týkající se prováděcího nařízení č. 363/2013, musí být považována za opožděnou a v důsledku toho nepřipustnou.
- 43 Spisem došlým kanceláři Tribunálu dne 22. srpna 2013 žalobkyně předložila vyjádření k námitce nepřipustnosti vznesené Radou ohledně druhé žádosti o úpravu návrhových žádání. Tato vyjádření byla rozhodnutím předsedy šestého senátu Tribunálu ze dne 5. září 2013 založena do spisu.
- 44 Řeči účastnic řízení a odpovědi na ústní otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty na jednání konaném dne 12. září 2013.
- 45 Ve věci T-174/12 žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil článek 1 prováděcího nařízení č. 55/2012 a bod 27 přílohy uvedeného nařízení v části, jíž byl její název zařazen do přílohy II nařízení č. 36/2012;
 - zrušil článek 1 prováděcího rozhodnutí 2012/37 a bod 27 přílohy uvedeného rozhodnutí v části, jíž byl její název zařazen do přílohy II rozhodnutí 2011/273;
 - v potřebném rozsahu zrušil „rozhodnutí obsažené v dopise Rady ze dne 24. ledna 2012“;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.

- 46 Ve věci T-80/13 žalobkyně s ohledem na první a druhou žádost o úpravu návrhových žádání navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil článek 25 rozhodnutí 2012/739 a jeho přílohu I. B v části, v níž se její název uvádí pod č. 34 uvedené přílohy;
 - zrušil článek 1 prováděcího nařízení č. 1117/2012 v rozsahu, v jakém má za následek ponechání jejího názvu v příloze II nařízení č. 36/2012 na základě článku 1 prováděcího nařízení č. 55/2012 a bodu 27 přílohy posledně uvedeného nařízení;
 - zrušil v případě potřeby „rozhodnutí obsažené v dopise Rady ze dne 30. listopadu 2012“;
 - zrušil rozhodnutí 2013/109 v rozsahu, v jakém stanoví, že rozhodnutí 2012/739 se použije do 1. června 2013;
 - zrušil prováděcí nařízení č. 363/2013 a rozhodnutí 2013/255 v rozsahu, v jakém se dotýkají jejího postavení;
 - uložil Radě náhradu nákladů řízení.
- 47 Rada v obou věcech Tribunálu navrhuje, aby:
- zamítl žaloby;
 - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.
- 48 Na jednání žalobkyně v odpovědi na otázky Tribunálu zaprvé uznala, že při psaní došlo ve druhém návrhovém žádání ve věci T-174/12 k chybě, když v něm nesprávně uvedla rozhodnutí 2011/273 místo rozhodnutí 2011/782, zadruhé vzala tento žalobní důvod zpět, protože posledně uvedené rozhodnutí bylo zrušeno, zatřetí Rada uvedla, že již nezpochybňuje (viz bod 36 výše) přípustnost druhého žalobního důvodu žalobkyně ve věci T-80/13, zejména s ohledem na skutečnost, že prováděcí nařízení č. 1117/2012 bylo žalobkyni oznámeno.
- 49 Tato prohlášení byla zaznamenána do protokolu z jednání.

Právní otázky

K přípustnosti

K první žádosti o úpravu návrhových žádání

- 50 První žádostí o úpravu návrhových žádání si žalobkyně přeje rozšířit žalobu na neplatnost tak, aby se týkala rovněž rozhodnutí 2013/109, kterým byla použitelnost rozhodnutí 2012/739 prodloužena z 1. března 2013 na 1. června 2013.
- 51 V tomto ohledu je třeba připomenout, že pokud je původně napadený akt v průběhu řízení nahrazen aktem se stejným předmětem, musí být tento nový akt považován za novou skutečnost, která umožňuje žalobci upravit svá návrhová žádání a žalobní důvody. Nelze připustit, aby orgán nebo instituce Unie mohly na kritiku obsaženou v žalobě podané proti jejich aktům reagovat tak, že by změnilы uvedený akt nebo jej nahradily jiným, a dovolávat se v průběhu soudního řízení této změny nebo tohoto nahrazení, aby tak druhého účastníka řízení zbavily možnosti rozšířit jeho původní návrhová žádání a žalobní důvody na pozdější akt nebo proti němu předložit doplňující návrhová

žádání a žalobní důvody (rozsudky Soudního dvora ze dne 3. března 1982, *Alpha Steel v. Komise*, 14/81, Recueil, s. 749, bod 8, a Tribunálu ze dne 28. května 2013, *Al Matri v. Rada*, T-200/11, bod 80).

- 52 Mimoto, aby byl návrh na úpravu návrhových žádání přípustný, musí být podán ve lhůtě dvou měsíců pro podání žaloby stanovené v čl. 263 šestém pododstavci SFEU, prodloužené o lhůtu z důvodu vzdálenosti stanovenou v čl. 102 odst. 2 jednacího řádu. Pravidla týkající se lhůt pro podání žaloby jsou totiž kogentní a musejí být používána unijním soudem takovým způsobem, aby byla zajištěna právní jistota, jakož i rovnost procesních subjektů před zákonem (rozsudek Soudního dvora ze dne 18. ledna 2007, *PKK a KNK v. Rada*, C-229/05 P, Sb. rozh. s. I-439, bod 101). Soud musí také případně i bez návrhu ověřit dodržení uvedené lhůty (usnesení Tribunálu ze dne 11. ledna 2012, *Ben Ali v. Rada*, T-301/11, bod 16).
- 53 V projednávaném případě rozhodnutí 2013/109 nahradilo zejména znění článku 31 rozhodnutí 2012/739 za účelem prodloužení jeho použitelnosti do 1. června 2013, a nikoli pouze do 1. března 2013, jak původně stanovil. Ačkoli rozhodnutí 2013/109 nenahradilo rozhodnutí 2012/739, je třeba konstatovat, že se jedná o jeho „úpravu“ ve smyslu judikatury uvedené v bodě 51 výše, za účelem změny jeho časové působnosti. Taková úprava aktu, který je předmětem sporu, představuje důvod pro úpravu návrhového žádání žalobkyně (v tomto smyslu viz rozsudek *Al Matri v. Rada*, bod 51 výše, bod 81).
- 54 Za těchto podmínek je třeba uznat přípustnost návrhových žádání namířených proti rozhodnutí 2013/109, která byla kanceláří Tribunálu podána dne 14. května 2013, tedy ve lhůtě pro podání žaloby. Uvedené rozhodnutí, které bylo přijato dne 28. února 2013 a zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 1. března 2013, totiž nebylo oznámeno žalobkyni ke dni podání její žádosti o úpravu návrhových žádání, ať již individuálně nebo zveřejněním oznámení.

Ke druhé žádosti o úpravu návrhových žádání

- 55 Druhou žádostí o úpravu návrhových žádání chce žalobkyně rozšířit žalobu na neplatnost tak, aby se týkala rovněž prováděcího nařízení č. 363/2013 a rozhodnutí 2013/255.
- 56 Rada nevznáší námitky proti části druhé žádosti o úpravu návrhových žádání týkající se rozhodnutí 2013/255, avšak uplatňuje námitku nepřípustnosti části této žádosti týkající se prováděcího nařízení č. 363/2013, protože je podle jejího názoru opožděná. V tomto ohledu Rada připomíná, že dne 23. dubna 2013 zveřejnila v *Úředním věstníku Evropské unie* nejen uvedené prováděcí nařízení, ale rovněž oznámení pro osoby a subjekty, na něž se vztahují omezující opatření stanovená v rozhodnutí 2012/739, prováděním prováděcím rozhodnutím 2013/185/SZBP Rady, a v nařízení č. 36/2012, prováděním prováděcím nařízením č. 363/2013 (Úř. věst. C 115, s. 5, dále jen „oznámení ze dne 23. dubna 2013“). Rada odkazuje na rozsudek Soudního dvora ze dne 23. dubna 2013, *Gbagbo a další v. Rada* (C-478/11 P až C-482/11 P), a tvrdí, že lhůta pro to, aby žalobkyně upravila svá návrhová žádání tak, aby zahrnovala uvedené prováděcí nařízení, začala plynout od zveřejnění oznámení dne 23. dubna 2013 a uplynula dne 3. července 2013. Podle Rady se v projednávaném případě nepoužije čl. 102 odst. 1 jednacího řádu, podle kterého platí, že jestliže lhůta pro podání žaloby proti aktu některého orgánu začíná běžet od zveřejnění tohoto aktu, počítá se tato lhůta od konce čtrnáctého dne po jeho zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*.
- 57 Žalobkyně zpochybňuje námitku nepřípustnosti vznesenou Radou.
- 58 Zprvve v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 51 výše je třeba uznat přípustnost druhé žádosti o úpravu návrhových žádání, pokud jde o rozhodnutí 2013/255. Toto rozhodnutí, na základě kterého je žalobkyně nadále dotčena omezujícími opatřeními vůči Sýrii, bylo totiž přijato 31. května 2013

a zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie* dne 1. června 2013. Proto druhá žádost o úpravu návrhových žádání, došla kanceláři Tribunálu dne 5. července 2013, byla podána ve lhůtě k podání žaloby týkající se dotčeného rozhodnutí.

- 59 Zadruhé ohledně námitky nepřipustnosti vznesené Radou proti návrhu na zrušení prováděcího nařízení č. 363/2013 obsaženému ve druhé žádosti o úpravu návrhových žádání je třeba poznamenat, že z bodů 61 a 62 rozsudku Gbagbo a další v. Rada, bod 56 výše, vyplývá, že v souladu s ustanoveními použitelnými ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, platí, že je-li nemožné individuálně oznámit dotčené osobě akt, kterým jsou přijata nebo zachována omezující opatření vůči této osobě, počíná lhůta pro podání žaloby proti tomuto aktu plynout okamžikem jeho zveřejnění.
- 60 Pokud jde o uplatnění uvedených zásad v projednávaném případě, je zaprvé třeba připomenout, že nařízení č. 36/2012 v čl. 32 odst. 2 obsahuje ustanovení, které v podstatě odpovídá ustanovení vyloženému Soudním dvorem v rozsudku Gbagbo a další v. Rada, bod 56 výše, ze kterého vyplývá, že Rada sdělí dotčeným osobám své rozhodnutí uplatnit na ně omezující opatření buď přímo, pokud zná jejich adresu, nebo zveřejněním oznámení.
- 61 Zadruhé je třeba spolu se žalobkyní konstatovat, že Rada nevysvětlila, v čem spočívala nemožnost individuálně oznámit žalobkyni rozhodnutí přijmout prováděcí nařízení č. 363/2013, když nutně znala její adresu, jelikož jí předtím oznámila jiné akty, a byla informována o adrese zástupců žalobkyně v projednávaných věcech.
- 62 Zatřetí je v každém případě třeba uvést, že v bodě 64 rozsudku Gbagbo a další v. Rada, bod 56 výše, se Soudní dvůr mohl omezit na konstatování, že k datu podání žaloby v prvním stupni již uplynula lhůta pro podání návrhu na zrušení napadených aktů, aniž bylo třeba rozhodnout o použitelnosti čl. 102 odst. 1 jednacího řádu, který stanoví dodatečných čtrnáct dnů pro výpočet lhůty pro podání žaloby. Uvedená žaloba totiž byla v každém případě podána opožděně.
- 63 Naproti tomu v projednávaných věcech otázka, zda čl. 102 odst. 1 jednacího řádu musí být vykládán v tom smyslu, že se použije tehdy, jestliže přijetí aktu obsahujícího omezující opatření bylo oznámeno dotčené osobě prostřednictvím zveřejnění oznámení, je rozhodující pro určení toho, zda druhá žádost o úpravu návrhových žádání byla podána před uplynutím lhůty pro podání žaloby proti prováděcímu nařízení č. 363/2013, počítané od okamžiku zveřejnění oznámení dne 23. dubna 2013. Uvedená žádost, podaná dne 5. července 2013, by totiž nebyla opožděna, kdyby na základě čl. 102 odst. 1 jednacího řádu uplynula lhůta pro podání žaloby dne 17. července 2013, a nikoli 3. července 2013, jak tvrdí Rada.
- 64 V tomto ohledu je třeba uvést, že – jestliže Rada nemůže provést individuální oznámení a nahradí jej zveřejněním oznámení – toto oznámení je aktem, o kterém se dotčené osoby mohou dozvědět, pouze čtou-li *Úřední věstník Evropské unie*. Cíl čtrnáctidenní lhůty stanovené v čl. 102 odst. 1 jednacího řádu spočívá v zajištění dostatečné doby dotčeným subjektům pro podání žaloby proti zveřejněným aktům, a tedy respektování práva na účinnou právní ochranu, které je zakotveno v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie.
- 65 Jelikož jednací řád v čl. 102 odst. 1 stanoví dodatečnou lhůtu čtrnácti dnů pro podání žaloby proti aktům zveřejněným v *Úředním věstníku*, je třeba mít za to, že toto ustanovení musí být použito obdobně, rovněž pokud je událostí, která spustí plynutí lhůty pro podání žaloby, oznámení uvedených aktů, které je rovněž zveřejněno v *Úředním věstníku Evropské unie*. Tytéž důvody, které odůvodnily poskytnutí dodatečné čtrnáctidenní lhůty ohledně zveřejněných aktů, platí ohledně zveřejněných oznámení, a to na rozdíl od individuálních oznámení.

- 66 Mimoto, pokud by byl učiněn závěr, že uvedený článek jednacího řádu není za okolností projednávané věci použitelný, nacházeli by se jednotlivci v méně příznivém postavení, než v jakém by byli v případě neexistence povinnosti individuálního oznámení. V posledně uvedeném případě by totiž pouhé zveřejnění aktů obsahujících omezující opatření stačilo ke spuštění plynutí lhůty pro podání žaloby, která by zahrnovala dodatečných čtrnáct dnů podle čl. 102 odst. 1 jednacího řádu.
- 67 V tomto ohledu je třeba rovněž poznamenat, že Soudní dvůr v bodě 58 rozsudku Gbagbo a další v. Rada, bod 56 výše, upozornil na skutečnost, že povinnost individuálního oznámení má zvýšit ochranu jednotlivce. Proto uvedený rozsudek nelze uplatnit za účelem podřízení dotčené osoby zacházení, které je pro ni méně výhodné, než zacházení vyplývající z pouhého oznámení aktů obsahujících omezující opatření vůči nim.
- 68 S ohledem na předcházející úvahy je třeba zamítnout námitku nepřipustnosti vznesenou Radou a učinit závěr, že druhá žádost o úpravu návrhových žádání je přípustná v plném rozsahu, včetně části týkající se prováděcího nařízení č. 363/2013.

K věci samé

- 69 Na podporu žaloby ve věci T-174/12 žalobkyně uplatňuje v podstatě čtyři žalobní důvody, vycházející:
- ze zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o podíl žalobkyně na financování syrského režimu;
 - z porušení práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces, jakož i práva na účinnou soudní ochranu;
 - z neuvedení dostatečného a přesného odůvodnění;
 - z nejasností, které provázely zejména přijetí nařízení č. 36/2012 a prováděcího nařízení č. 55/2012.
- 70 Na podporu žaloby ve věci T-80/13 žalobkyně uplatňuje první tři žalobní důvody uvedené v bodě 69 výše, jakož i jeden žalobní důvod vycházející z nedostatečného přezkumu okolností projednávané věci.
- 71 S ohledem na zjevné symetrie mezi oběma žalobami je třeba přeskupit žalobní důvody obou spojených věcí týkající se stejných otázek a posoudit je společně.

K žalobním důvodům vycházejícím z neuvedení dostatečného a přesného odůvodnění

- 72 Žalobkyně tvrdí, že Rada porušila svoji povinnost odůvodnění, když se rozhodla ji zařadit a ponechat na seznamech osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii. Ačkoli žalobkyně nezpochybňuje, že Rada dostatečně vysvětlila, proč bylo třeba přijmout omezující opatření ve vztahu k Sýrii, zdůrazňuje, že zvláštní odůvodnění, které se jí týká, je formulováno nejednoznačně a omezuje se na konstatování skutečnosti, že je dceřinou společností společnosti CBS, aniž upřesňuje, jak tato okolnost umožňuje mít za to, že se účastní financování syrského režimu. Šlo podle ní o nepřijatelnou domněnku, vzhledem ke kvazitrestní povaze dotčených opatření a k rozsudku Soudního dvora ze dne 13. března 2012, Tay Za v. Rada (C-376/10 P). Mimoto uplatnění této domněnky nezohlednilo údajnou neexistenci jakékoli závislosti žalobkyně na společnosti CBS.
- 73 Podle žalobkyně navíc nebyl nedostatek odůvodnění jejího zařazení na předmětné seznamy osob dotčených omezujícími opatřeními zhojen dokumenty poskytnutými dne 3. července 2012 (viz bod 15 výše) v odpovědi na její žádost o opětovné zvážení, neboť mezitím předala Radě řadu důkazů, které prokazovaly její nezávislost ve vztahu ke společnosti CBS.
- 74 Rada argumenty žalobkyně zpochybňuje.

- 75 Zprv je třeba připomenout, že povinnost odůvodnit akt nepříznivě zasahující do něčího právního postavení, tak jak je stanovena v čl. 296 druhém pododstavci SFEU, má za cíl jednak poskytnout dotyčné osobě dostatečné informace pro zjištění, zda je akt opodstatněný, nebo zda je případně stížen vadou, která umožňuje napadnout jeho platnost před soudem Unie, a jednak umožnit soudu Unie přezkoumat legalitu tohoto aktu. Takto stanovená povinnost uvést odůvodnění představuje základní zásadu unijního práva, od které se lze odchýlit jen z naléhavých důvodů. Odůvodnění tudíž musí být dotyčné osobě v zásadě sděleno současně s aktem, který nepříznivě zasahuje do jejího právního postavení, a jeho neexistence nemůže být zhojena skutečností, že se dotyčná osoba dozví důvody aktu v průběhu řízení před unijním soudem (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. listopadu 2012, Rada v. Bamba, C-417/11 P, bod 49, a rozsudek Tribunálu ze dne 14. října 2009, Bank Melli Iran v. Rada, T-390/08, Sb. rozh. s. II-3967, dále jen „rozsudek Tribunálu Bank Melli“, bod 80).
- 76 Pokud tedy naléhavé důvody související s bezpečností Unie nebo jejích členských států či s jejich zahraniční politikou nebrání sdělení určitých poznatků, je Rada povinna seznámit osobu nebo subjekt, vůči nimž jsou namířena omezující opatření, se specifickými a konkrétními důvody, proč má za to, že tato opatření musela být přijata. Musí tedy uvést skutkové a právní okolnosti, na kterých závisí právní odůvodnění předmětných opatření, a úvahy, které ji vedly k jejich přijetí (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu Bank Melli, bod 75 výše, bod 81).
- 77 Odůvodnění musí být dále přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a kontextu, v kterém byl přijat. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož dostatečnost odůvodnění musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast. Konkrétně akt nepříznivě zasahující do právního postavení je dostatečně odůvodněn, jestliže byl vydán v souvislostech, které jsou zúčastněné osobě známy a které jí umožňují pochopit dosah opatření, jež bylo vůči ní přijato (rozsudek Rada v. Bamba, bod 75 výše, body 53 a 54, a rozsudek Tribunálu Bank Melli, bod 75 výše, bod 82).
- 78 V projednávaném případě bylo odůvodnění poskytnuté Radou po zařazení žalobkyně na seznamy omezujících opatření vůči Sýrii vždy v podstatě následující:
- „Dceřiná společnost [společnosti CBS], která je již uvedena na seznamu. Podílí se na financování režimu.“
- 79 Dokumenty poskytnuté dne 3. července 2012 v zásadě přebírají odůvodnění uvedené v bodě 78 výše a přidávají upřesnění, že žalobkyně „umožňuje [společnosti CBS] uskutečňování strategií obcházení evropských sankcí“.
- 80 Pokud jde o upřesnění obsažené v uvedeném dodatku, je třeba zprv uvést, že jde o informaci, která byla předána žalobkyni až po podání žaloby ve věci T-174/12, a zadruhé, že neexistují žádné náznaky týkající se konkrétních způsobů, jak žalobkyně umožnila společnosti CBS „obcházení evropských sankcí“.
- 81 Za těchto okolností je třeba mít za to, že jediné platné odůvodnění poskytnuté Radou pro účely zařazení a ponechání žalobkyně na seznamech osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii je odůvodnění uvedené v bodě 78 výše.

- 82 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že znění první věty odůvodnění aktů, kterými byla žalobkyně zařazena a ponechána na seznamu osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii, bylo dostačující k tomu, aby umožnilo žalobkyni pochopit, že byla dotčena předmětnými omezujícími opatřeními z důvodu svého postavení dceřiné společnosti CBS.
- 83 Důkazem toho je, že žalobkyně ve své žalobě podané ve věci T-174/12 napadla relevanci kritéria kapitálového propojení uplatněného Radou a předložila důkazy směřující k prokázání její údajné nezávislosti na CBS.
- 84 Ačkoli je pravda, že – jak tvrdí žalobkyně – druhá věta dotčeného odůvodnění neuvádí, zda financování syrského režimu se účastní společnost CBS, nebo žalobkyně, je třeba uvést, že tyto dva předpoklady se navzájem nevylučují. Ve skutečnosti tato věta znamená, že žalobkyně, jako dceřiná společnost banky, která financuje syrský režim, se daného financování také účastní, a to přinejmenším nepřímo.
- 85 V každém případě za předpokladu, že druhá věta odůvodnění poskytnutého Radou nesplňuje kvůli nepřesnosti podmínky čl. 296 druhého pododstavce SFEU, jak je vykládá judikatura, nemá tato okolnost důsledky pro závěr týkající se tohoto žalobního důvodu. První věta uvedeného odůvodnění totiž sama o sobě stačí k závěru, že Rada splnila povinnost vysvětlit důvody zařazení a ponechání žalobkyně na seznámech osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii, a sice že je dceřinou společností CBS.
- 86 V tomto ohledu je třeba připomenout, že povinnost odůvodnění představuje podstatnou formální náležitost, kterou je třeba odlišit od otázky opodstatněnosti odůvodnění, která spadá do legality merita sporného aktu. Odůvodnění rozhodnutí je totiž formálním vyjádřením důvodů, na kterých toto rozhodnutí spočívá. Jestliže jsou tyto důvody stíženy vadami, je jimi stížena legalita rozhodnutí po meritorní stránce, avšak nikoli jeho odůvodnění, které může být dostačující, i když obsahuje vadné důvody (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 10. července 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, Sb. rozh. s. I-4951, bod 181, a Rada v. Bamba, bod 75 výše, bod 60).
- 87 S ohledem na předcházející úvahy je třeba zamítnout žalobní důvody vycházející z porušení povinnosti odůvodnění, neboť opodstatněnost odůvodnění poskytnutého Radou s ohledem na žalobkyni musí být posouzena v rámci žalobních důvodů vycházejících z údajného zjevně nesprávného posouzení, kterého se tento orgán, pokud jde o podíl žalobkyně na financování syrského režimu.
- K žalobním důvodům vycházejícím ze zjevně nesprávného posouzení, pokud jde o podíl žalobkyně na financování syrského režimu
- 88 Žalobkyně tvrdí, že se Rada dopustila zjevně nesprávného posouzení, když měla za to, že se žalobkyně podílela na financování syrského režimu, aniž pro svá tvrzení předložila důkazy. V tomto ohledu uvádí, že Rada nemůže rozhodnutí založit na pouhých tvrzeních nebo pouze na kapitálovém propojení mezi žalobkyní a společností CBS, ale že je povinna předložit důkazy.
- 89 Podle žalobkyně je nesprávné posouzení ze strany Rady o to zjevnější, že přezkum důkazů, které žalobkyně předložila, prokazuje, že nemůže syrský režim financovat.
- 90 Zprvte tedy stanoví žalobkyně (dále jen „stanovy SLBC“), které svěřují její řízení výhradně správní radě, prokazují naprostou nezávislost žalobkyně vůči společnosti CBS, která ohledně své dceřiné společnosti nedává žádné pokyny.

- 91 V tomto ohledu žalobkyně zdůrazňuje, že její správní rada přijala dne 24. února 2012 rozhodnutí neudržovat žádné vztahy ani s právníckými osobami zařazenými na seznam fyzických a právníckých osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii přijatými Uníí a Spojenými státy americkými, ani s osobami s nimi spojenými.
- 92 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že od roku 2005 společnosti CBS nepůjčuje finanční prostředky a že v každém případě všechny transakce, které uskutečňuje, podléhají libanonské právní úpravě v oblasti bankovníctví a jsou ověřovány bankou Banque du Liban, která dokonce u žalobkyně jmenovala stálého kontrolora.
- 93 Mimoto žalobkyně poznamenala, že nezávislí auditori potvrdili, že neuskutečnila podezřelé bankovní operace.
- 94 Rada argumenty žalobkyně zpochybňuje.
- 95 Je třeba připomenout, že čl. 19 odst. 1 rozhodnutí 2011/782, čl. 25 odst. 1 rozhodnutí 2012/739 a čl. 28 odst. 1 rozhodnutí 2013/255 stanoví:
- „Zmrazují se veškeré finanční prostředky a hospodářské zdroje, které náleží osobám odpovědným za násilné represe proti civilnímu obyvatelstvu v Sýrii, osobám a subjektům, které mají prospěch z tohoto režimu nebo které jej podporují, a osobám a subjektům s nimi spojeným, jak jsou uvedeny v přílohách I a II, nebo které jsou těmito osobami nebo subjekty vlastněny, drženy či kontrolovány.“
- 96 Článek 15 odst. 1 nařízení č. 36/2012 odkazuje na ustanovení připomenuté v bodě 95 výše pro účely sestavení seznamu osob dotčených omezujícími opatřeními obsaženými v daném nařízení.
- 97 V projednávaném případě je třeba konstatovat, že žalobkyně je dotčena omezujícími opatřeními vůči Sýrii, protože je dceřinou společností CBS a jako taková je podezřelá z účasti na financování syrského režimu.
- 98 Rada tedy má podle všeho za to, že žalobkyně patří mezi osoby, které jsou spojeny s osobami podporujícími syrský režim, v projednávané věci se společností CBS, ve smyslu ustanovení připomenutého v bodě 95 výše.
- 99 Tomuto postoji Rady je třeba přisvědčit.
- 100 Nesporné okolnosti, totiž že zaprvé kapitál žalobkyně je z 84,2 % ve vlastnictví společnosti CBS a zadruhé posledně jmenovaná, která patří syrskému státu, podporuje režim této země, zjevně představují vztah s osobami podporujícími uvedený režim ve smyslu uvedeného ustanovení.
- 101 V tomto ohledu je třeba uvést, že jsou-li zmrazeny finanční prostředky subjektu považovaného za podporující syrský režim, jako je CBS, existuje nezanedbatelné riziko, že tento subjekt bude vyvíjet tlak na subjekty, které vlastní nebo ovládá, za účelem obcházení účinku opatření, která se ho týkají. Zmrazení finančních prostředků těchto subjektů, které je Rada povinna provést na základě ustanovení připomenutého v bodě 95 výše, a na základě odkazu na tento článek v čl. 15 odst. 1 nařízení č. 36/2012, je proto nezbytné a vhodné k zajištění účinnosti přijatých opatření a toho, aby tato opatření nebyla obcházena (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 13. března 2012, Melli Bank v. Rada, C-380/09 P, dále jen „rozsudek Soudního dvora Melli Bank“, body 39 a 58).
- 102 Z judikatury vyplývá, že pokud 100 % kapitálu právnícké osoby vlastní jiná osoba, o které není pochyb, že je dotčena omezujícími opatřeními, musí jimi být dotčena rovněž uvedená právnícká osoba, a to ze samotného důvodu tohoto kapitálového propojení, pokud akty, kterými byla dotčena omezující opatření přijata, stanoví, že se tato opatření vztahují na právnícké osoby vlastněné nebo kontrolované

osobami, které již byly předmětem takovýchto opatření (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek Soudního dvora Melli Bank, bod 101 výše, bod 79, a rozsudek Tribunálu ze dne 20. února 2013, Melli Bank v. Rada, T-492/10, dále jen „rozsudek Melli Bank Tribunálu“, bod 56).

- 103 Tento závěr není zpochybněn rozsudkem Tay Za v. Rada, bod 72 výše, který uplatňují žalobkyně. Ačkoli měl Soudní dvůr v bodě 66 uvedeného rozsudku za to, že nelze omezující opatření použít na fyzické osoby pouze z důvodu jejich příbuzenství s osobami spojenými s vedoucími představiteli třetí země, proti kterým byla uvedená opatření přijata, nic v uvedeném rozsudku nelze vykládat v tom smyslu, že kritérium kapitálového propojení formulované v rozsudku Melli Bank Soudního dvora, bod 101 výše, již neplatí.
- 104 V projednávaném případě je zajisté pravda, že CBS vlastní 84,2 % kapitálu žalobkyně, a nikoli 100 %, jak tomu bylo ve věcech uvedených v bodě 102 výše.
- 105 Rovněž je pravda, že – jak žalobkyně poznamenala na jednání – v rozsudku Tribunálu ze dne 6. září 2013, Persia International Bank v. Rada (T-493/10, bod 119) byl učiněn závěr, že vlastnictví 60 % kapitálu Persia International Bank plc společností Bank Mellat, která již byla předmětem omezujících opatření, samo o sobě neodůvodňuje přijetí a zachování omezujících opatření rovněž vůči Persia International Bank.
- 106 Nicméně je třeba připomenout, že v rozsudku Persia International Bank v. Rada, bod 105 výše, Tribunál konstatoval, že ačkoli Bank Mellat měla na valné hromadě společnosti Persia International Bank většinu, dohoda mezi akcionáři posledně uvedené zabránila společnosti Bank Mellat jmenovat většinu ředitelů společnosti Persia International Bank do výkonných funkcí. V důsledku toho mohl Tribunál dopět k závěru, že riziko popsané výše v bodě 101 neexistuje (v tomto smyslu viz rozsudek Persia International Bank v. Rada, bod 105 výše, body 106 až 113).
- 107 V projednávaném případě, je třeba konstatovat, že na rozdíl od případu ve věci, v níž byl vydán rozsudek Persia International Bank v. Rada, bod 105 výše, žalobkyně nepředložila žádný důkaz umožňující mít za to, že v rámci její valné hromady většina, kterou disponovala CBS, nepostačovala ke jmenování většiny členů správní rady.
- 108 V tomto ohledu je zaprvé třeba uvést, že vlastnictví kapitálu ve výši 84,2 % umožňuje CBS kontrolovat valnou hromadu žalobkyně.
- 109 Je totiž třeba konstatovat, že podle článku 54 stanov SLBC má každý akcionář v rámci valné hromady počet hlasů odpovídající množství vlastněných akcií. CBS vlastní 84,2 % kapitálu, a disponuje tedy počtem akcií dostačujícím k dosažení usnášeníschopnosti a většiny požadované ve třech formách valné hromady, tedy ustavující, řádné a mimořádné, jak vyplývá také z článků 57, 58, 63, 64, 69 a 70 stanov SLBC.
- 110 Zadruhé, pokud jde o pravomoci valné hromady, postačí uvést, že řádná valná hromada v souladu s čl. 65 písm. c) stanov SLBC určuje dividendy, které mají být vyplaceny. Skutečnost, že žalobkyně od roku 2005 nevyplatila dividendy společnosti CBS, nebrání – jak zdůrazňuje Rada – posledně jmenované, která na dané valné hromadě disponuje pohodlnou většinou, rozhodnout v budoucnu jinak.
- 111 Zatřetí je třeba poznamenat, že – ačkoli podle článku 30 stanov SLBC přísluší řízení žalobkyně správní radě – v souladu s uvedeným článkem volí členy správní rady valná hromada. Správní rada zajisté požívá širokých pravomocí, které jsou však v souladu s článkem 36 stanov SLBC vykonávány za účelem výkonu rozhodnutí valné hromady.

- 112 Začtvrté je třeba zamítnout argument žalobkyně, podle kterého měla Rada zohlednit skutečnost, že čl. 144 druhý pododstavec libanonského obchodního zákoníku stanoví, že většina členů správní rady libanonské akciové společnosti v zásadě musí mít libanonskou státní příslušnost.
- 113 Je totiž třeba poznamenat, že libanonská státní příslušnost většiny členů správní rady žalobkyně není skutečnost, která by umožňovala vyloučit, že uvedená rada na základě rozhodnutí valné hromady kontrolované společností CBS rozhodne o převodu finančních prostředků ve prospěch syrského režimu.
- 114 Předchozí úvahy umožňují učinit závěr, že žalobkyně je právnickou osobou spojenou se společností CBS, a v důsledku toho riziko popsané v bodě 101 výše v projednávaném případě existuje, na rozdíl od případu ve věci, ve které byl vydán rozsudek Persia International Bank v. Rada, bod 105 výše. Proto Rada musí na žalobkyni uplatnit omezující opatření vůči Sýrii, v souladu s ustanovením připomenutým v bodě 95 výše.
- 115 Vzhledem k tomu, že byla splněna podmínka týkající se skutečnosti, aby žalobkyně byla „osoba spojená“ s osobou podporující syrský režim, není nezbytné pokračovat v dalším přezkumu (v tomto smyslu viz a obdobně rozsudek Melli Bank Soudního dvora, bod 101 výše, body 78 a 79), neboť skutečnosti uplatněné žalobkyní nemohou zpochybnit kapitálové propojení, o které se opírá Rada.
- 116 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že toto spojení není zpochybněno skutečností, že činnosti žalobkyně podléhají kontrole ze strany Banque du Liban.
- 117 Zajisté je především třeba poznamenat, že Banque du Liban kontroluje, jak vyplývá zejména z dopisu guvernéra, pokud jde o žalobkyni, jakož i všechny ostatní banky činné v Libanonu, dodržování právních a správních předpisů platných v dané zemi, zejména těch, které se týkají boje proti praní peněz a financování terorismu. Guvernér v dopise rovněž uvedl, že u žalobkyně byl jmenován stálý kontrolor za účelem posílení uvedeného boje prostřednictvím zajištění dodržování omezení vydaných příslušnými mezinárodními orgány.
- 118 Dále dopis guvernéra uvádí, že Banque du Liban vydala oběžník, podle kterého banky činné v uvedené zemi musí znát právní a správní předpisy, kterým podléhají jejich obchodní partneři v zahraničí, a zacházet s nimi zejména v souladu se sankcemi a omezeními přijatými příslušnými orgány zemí těchto partnerů. Mimoto Banque du Liban zavřela účty, které u ní žalobkyně měla v zahraničních měnách.
- 119 Nic to nemění na tom, že kontrolní činnost a opatření přijatá Banque du Liban se týkají finančních prostředků, kterými žalobkyně disponuje v dané zemi. Naproti tomu opatření přijatá Radou se týkají pouze finančních prostředků, kterými žalobkyně disponuje nebo by mohla disponovat v Unii, a operací, které by s nimi chtěla uskutečnit.
- 120 Je tedy třeba uvést, že cíle opatření přijatých Banque du Liban neodpovídají, nebo v každém případě zcela neodpovídají, cílům omezujících opatření přijatých Radou vůči Sýrii.
- 121 Mimoto a především nemůže žalobkyně zpochybnit oprávněnost svého zařazení a ponechání na seznamech osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii přijatými Radou na základě toho, že její činnosti, včetně činností vykazujících vazbu s Uníí, jsou kontrolovány vnitrostátním orgánem třetího státu. V takové situaci totiž Rada nemá žádnou kontrolu nad účinností uvedené kontroly, což by mohlo ohrozit cíle uvedených opatření.
- 122 Je třeba zdůraznit, že uvedená okolnost představuje skutečnost, která rovněž umožňuje odlišit situaci žalobkyně od situace ve věci, ve které byl vydán rozsudek Persia International Bank v. Rada, bod 105 výše. Je sice pravda, že Tribunál v bodě 117 uvedeného rozsudku zdůraznil úlohu kontroly prováděné

Financial Services Authority (orgán pro finanční služby ve Spojeném království), jež omezila vliv, který většinový akcionář dotčené banky mohl vykonávat, avšak šlo o orgán členského státu povinný dodržovat akty Rady, a nikoli třetího státu, jak je tomu v projednávaném případě.

123 Konečně, jelikož Rada jednala v souladu s judikaturou, žalobkyně neprávem tvrdí, že její zařazení a ponechání na seznamech osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii z důvodu identity jejího většinového akcionáře jsou v rozporu s obecnými právními zásadami, podle kterých lze potrestat pouze subjekt odpovědný za postižitelné skutky. Uvedené zařazení a ponechání – ze strany Rady – se totiž netýká samostatného jednání žalobkyně v rozporu s předpisy uvedených aktů stanovících omezující opatření vůči Sýrii, ale složení akcionářů a tedy jejího úzkého spojení s její mateřskou společností (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Melli Bank Soudního dvora, bod 101 výše, bod 81), přičemž nelze zpochybnit, že patří syrskému státu (viz body 1 a 100 výše).

124 Z předchozích úvah vyplývá, že je namístě tyto žalobní důvody zamítnout.

K žalobním důvodům vycházejícím z porušení práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces, jakož i práva na účinnou soudní ochranu

125 Žalobkyně tvrdí, že navzdory početným žádostem jí Rada nikdy nesdělila přesné a individualizované skutečnosti odůvodňující její zařazení a ponechání na seznamech osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii. Kromě toho žalobkyně zdůrazňuje, že v okamžiku podání žaloby ve věci T-174/12, Rada dosud neodpověděla na žádosti ze dne 15. února a 4. dubna 2012 (viz bod 14 výše).

126 Rovněž Rada nikdy nevysvětlila, o jaké skutečnosti se opřela pro účely ponechání žalobkyně na uvedených seznamech navzdory údajným důkazům předloženým žalobkyní za účelem prokázání, že posouzení provedené Radou bylo nesprávné, protože pouze skutečnost, že je dceřinou společností CBS neznamená, že žalobkyně financuje syrský režim.

127 Mimoto si žalobkyně stěžuje na skutečnost, že Rada nevyhověla jejím žádostem o slyšení. Judikatura uplatněná Radou na podporu tvrzení, že osoby dotčené omezujícími opatřeními nemají nárok na to, aby byly vyslechnuty, není podle žalobkyně relevantní.

128 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyně.

129 Je třeba připomenout, že základní právo na dodržení práva na obhajobu během řízení, které předchází přijetí omezujícího opatření, je výslovně zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny základních práv, které čl. 6 odst. 1 SEU přiznává tutéž právní sílu jako Smlouvám (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 21. prosince 2011, Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, Sb. rozh. s. I-13427, bod 66).

130 Je třeba rovněž připomenout, že podle ustálené judikatury je zásada účinné soudní ochrany obecnou zásadou unijního práva, která vyplývá z ústavních tradic společných členským státům a která byla zakotvena v člancích 6 a 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, přičemž tato zásada byla potvrzena článkem 47 Listiny základních práv (rozsudky Soudního dvora ze dne 13. března 2007, Unibet, C-432/05, Sb. rozh. s. I-2271, bod 37, a ze dne 3. září 2008, Kadi a Al Barakaat International Foundation v. Rada a Komise, C-402/05 P a C-415/05 P, Sb. rozh. s. I-6351, dále jen „rozsudek Kadi“, bod 335).

131 Mimoto podle ustálené judikatury platí, že účinnost soudního přezkumu – který se musí vztahovat zejména na legalitu důvodů, o něž se opírá unijní orgán za účelem zařazení jména určité osoby nebo názvu určitého subjektu na seznamy adresátů omezujících opatření přijatých uvedeným orgánem – implikuje, že posledně uvedený má povinnost sdělit tyto důvody dotčené osobě nebo subjektu v nejširším možném rozsahu, a to buď v okamžiku, kdy je o zařazení rozhodováno, nebo alespoň co

nejdříve po rozhodnutí, aby bylo těmto adresátům umožněno využít v příslušných lhůtách práva takové opatření napadnout opravným prostředkem (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi, bod 130 výše, bod 336).

- 132 Dodržení této povinnosti sdělit odůvodnění je totiž nezbytné jak k tomu, aby adresátům omezujících opatření bylo umožněno hájit svá práva za co nejpríznivějších podmínek a rozhodnout se s plnou znalostí věci, zda je účelné se obrátit na unijní soud (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 1987, Heylens a další, 222/86, Recueil, s. 4097, bod 15), tak i k tomu, aby byl unijní soud plně schopen provést přezkum legality dotčeného unijního aktu, jenž mu přísluší na základě Smlouvy (rozsudek Kadi, bod 337).
- 133 V souladu s požadavky formulovanými uvedenou judikaturou přitom čl. 21 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2011/782, čl. 27 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2012/739 a čl. 30 odst. 2 a 3 rozhodnutí 2013/255 a čl. 32 odst. 2 a 3 nařízení č. 36/2012 stanoví, že Rada sdělí dotčené osobě své rozhodnutí včetně důvodů zařazení na seznam, a to buď přímo, je-li známa adresa, nebo zveřejněním oznámení, a dané osobě umožní se k této záležitosti vyjádřit. Jsou-li předloženy připomínky nebo nové podstatné důkazy, Rada své rozhodnutí přezkoumá a dotčenou fyzickou nebo právnickou osobu, subjekt či orgán o této skutečnosti informuje.
- 134 Článek 32 odst. 4 nařízení č. 36/2012 uvádí, že seznamy v příloze tohoto aktu se pravidelně a alespoň jednou za 12 měsíců přezkoumávají.
- 135 V projednávaném případě byly žalobkyni dopisem ze dne 24. ledna 2012 oznámeny akty, kterými Rada rozhodla o jejím zařazení na seznamy osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii. Tento dopis odkazoval na prováděcí rozhodnutí 2012/37 a prováděcí nařízení č. 55/2012, která byla přiložena a obsahovala odůvodnění zařazení žalobkyně na uvedené seznamy.
- 136 Skutečnost, že toto oznámení bylo zveřejněno až po prvotním zařazení žalobkyně na seznam osob, na něž se vztahují předmětná omezující opatření, nelze samu o sobě považovat za porušení práva na obhajobu.
- 137 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle judikatury, pokud jde o omezující opatření, nevyžaduje dodržení práva na obhajobu, a konkrétně práva být vyslechnut, aby unijní orgány před prvotním zařazením osoby nebo subjektu na seznam těch, jimž se ukládají omezující opatření, sdělil důvody tohoto zařazení dotčené osobě nebo subjektu (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi, bod 130 výše, bod 338).
- 138 Takovéto předchozí sdělení by totiž mohlo ohrozit účinnost opatření, jimiž se zmrazují finanční prostředky a hospodářské zdroje, uložených uvedenými orgány (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi, bod 130 výše, bod 339).
- 139 K dosažení jejich cíle musí takováto opatření, jak vyplývá z jejich povahy, využít efektu překvapení a musí být uplatněna s okamžitou účinností (v tomto smyslu viz rozsudek Kadi, bod 130 výše, bod 340).
- 140 Rada tedy neměla povinnost vyslechnout žalobkyni před jejím prvotním zařazením na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii, neboť možnost, aby se žalobkyně obrátila na Radu po obdržení dopisu ze dne 24. ledna 2012, dostačovala k zajištění dodržení jejích práv na obhajobu.
- 141 Žalobkyně se totiž na základě odůvodnění jejího zařazení, jak je uvedeno v aktech připojených k dopisu ze dne 24. ledna 2012, rozhodla předložit Radě žádost o přístup k důkazům prokazujícím, že podporuje syrský režim. Během čekání na odpověď Rady žalobkyně podala žalobu ve věci T-174/12.
- 142 Rada na tuto žádost odpověděla až po podání uvedené žaloby, tedy 3. července 2012.

- 143 V tomto ohledu je však třeba konstatovat, že obsah dokumentů poskytnutých dne 3. července 2012 se v podstatě shoduje s odůvodněním, o kterém se žalobkyně dozvěděla již z dopisu ze dne 24. ledna 2012 a k němu připojených aktů, tedy prováděcího rozhodnutí 2012/37 a prováděcího nařízení č. 55/2012. Stejně jako posledně uvedené akty i předmětný dokument totiž konstatuje, že žalobkyně je dceřinou společností CBS.
- 144 Zprvce žalobkyně zjevně znala totožnost svého hlavního akcionáře, zadruhé, jak vyplývá z přezkumu žalobních důvodů vycházejících ze zjevně nesprávného posouzení ohledně účasti žalobkyně na financování syrského režimu, takže pouhá okolnost, že žalobkyně je z 84,2 % dceřinou společností CBS, umožňuje odůvodnit přijetí omezujících opatření vůči ní, zatřetí, žalobkyně byla bezprostředně informována o skutečnosti, že uvedená omezující opatření byla právě následkem jejího postavení dceřiné společnosti CBS, a proto není významné, že dotčený dokument obsahuje doplňující odůvodnění.
- 145 Naproti tomu je důležité, že žalobkyně od okamžiku svého zařazení na seznamy osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii mohla vykonávat svá práva na obhajobu a své právo na účinnou soudní ochranu a předložit Radě a Tribunálu důvody, proč měla za to, že její postavení dceřiné společnosti CBS neodůvodňuje její zařazení.
- 146 V každém případě, i za předpokladu, že Rada měla žalobkyni poskytnout dokumenty poskytnuté dne 3. července 2012 před podáním žaloby proti napadeným aktům ve věci T-174/12, je třeba uvést, že šlo o pochybení bez následků, jelikož žalobkyně by nemohly lépe zajistit svou obhajobu, kdyby k němu nedošlo (obdobně viz rozsudky Soudního dvora ze dne 16. února 2012, Rada v. Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, bod 78, a Tribunálu ze dne 9. září 2011, Alliance One International v. Komise, T-25/06, Sb. rozh. s. II-5741, bod 183).
- 147 Ohledně výtky vycházející ze skutečnosti, že Rada žalobkyni nevyslechla, je třeba konstatovat, že ani dotčená právní úprava, ani obecná zásada dodržování práva na obhajobu nepřiznávají dotčeným osobám právo na takové slyšení (obdobně viz rozsudky Tribunálu ze dne 23. října 2008, People's Mojahedin Organization of Iran v. Rada, T-256/07, Sb. rozh. s. II-3019, bod 93, a ze dne 6. září 2013, Europäisch-Iranische Handelsbank v. Rada, T-434/11, bod 64).
- 148 Pokud jde o dodržování práva žalobkyně na obhajobu při přijetí rozhodnutí 2012/739, prováděcího nařízení č. 1117/2012, prováděcího nařízení č. 363/2013, rozhodnutí 2013/109 a rozhodnutí 2013/255, což jsou následné akty, které ponechaly její název na seznamech obsahujících jména osob, které jsou předmětem omezujících opatření, je třeba konstatovat, že efektem překvapení uvedených opatření již nelze platně argumentovat (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, bod 129 výše, bod 62).
- 149 Z judikatury nicméně vyplývá, že právo být vyslechnut před přijetím aktů zachovávajících omezující opatření vůči osobám, které jsou již jejich předmětem, předpokládá, že Rada proti uvedeným osobám uplatnila nové skutečnosti (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Francie v. People's Mojahedin Organization of Iran, bod 129 výše, bod 63, a rozsudek Melli Bank Tribunálu, bod 102 výše, bod 72).
- 150 V projednávaném případě je třeba uvést, že při ponechání jména žalobkyně na seznamu osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii Rada neuplatnila žádný nový důkaz, který by již žalobkyni nebyl sdělen po jejím prvotním zařazení na seznam.
- 151 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v souladu s ustanoveními připomenutými v bodě 133 výše měla žalobkyně možnost být z vlastního podnětu Radou vyslechnuta, aniž by před přijetím každého následného rozhodnutí musela být učiněna nová výslovná výzva, pokud vůči ní nebyly uplatněny nové důkazy.

- 152 Žalobkyně této možnosti využila, zejména prostřednictvím dopisu, který poslala Radě dne 14. prosince 2012, na který Rada odpověděla dne 6. března 2013 (viz body 23 a 25 výše).
- 153 Ačkoli k této odpovědi došlo až po podání žaloby proti rozhodnutí 2012/739, je třeba konstatovat, že posledně uvedené, jakož ani – mimo jiné – prováděcí nařízení č. 1117/2012, prováděcí nařízení č. 363/2013 ani rozhodnutí 2013/255 nezměnilo odůvodnění omezujících opatření týkajících se žalobkyně a nebylo založeno na žádné nové skutečnosti, ale pouze na kapitálovém propojení mezi CBS a žalobkyní, ohledně kterého posledně jmenovaná již několikrát uplatnila svůj názor před Radou a Tribunálem.
- 154 Z téhož důvodu je třeba i za předpokladu, že Rada měla žalobkyni vyslechnout před přijetím aktů uvedených v bodě 153 výše, konstatovat, že takové pochybení nemělo žádné následky v souladu s judikaturou připomenutou v bodě 146 výše.
- 155 Vzhledem k předchozím úvahám je namístě tyto žalobní důvody zamítnout.
- K žalobním důvodům vycházejícím z nejasností, které provázely zejména přijetí nařízení č. 36/2012 a prováděcího nařízení č. 55/2012
- 156 Žalobkyně vytýká Radě skutečnost, že nařízení č. 36/2012, na rozdíl od nařízení č. 442/2011, které zrušilo, neobsahuje odkaz na požadavek zajistit dodržování základních práv osob, na něž jsou zaměřena opatření obsažená v uvedených nařízeních.
- 157 Dále žalobkyně tvrdí, že ačkoli je pravda, že obsah a cíle nařízení č. 36/2012 odůvodňují, aby je Rada přijala na základě článku 215 SFEU, měla nicméně zohlednit skutečnost, že uvedené nařízení vyvolává otázky týkající se základních práv, což by ji vedlo k nezbytnosti přijmout je na základě článku 75 SFEU. Tento článek totiž stanoví přijetí aktů řádným legislativním postupem stanoveným v článku 294 SFEU, který Evropskému parlamentu přiznává významnější úlohu než pouhé informování o přijetí omezujícího opatření stanovené v článku 215 SFEU.
- 158 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyně.
- 159 Zprvce ohledně opomenutí zmínky o základních právech je třeba poznamenat, že tato okolnost nemá dopad na legalitu napadených aktů, pokud žalobkyně neprokáže, že její základní práva byla porušena. Tato část tohoto žalobního důvodu je tedy neúčinná.
- 160 Zadruhé, pokud jde o otázku právního základu nařízení č. 36/2012, žalobkyně v odpovědi na otázku Tribunálu položenou na jednání uznala, že Rada se za účelem přijetí uvedeného nařízení mohla platně opřít o článek 215 SFEU. Toto prohlášení bylo zaznamenáno do protokolu z jednání.
- 161 Ohledně tvrzení žalobkyně v replice, podle kterého je „pochybné, že by právní základ aktů nepříznivě zasahujících do jejího právního postavení umožnil Radě přijmout akty obsahující obzvláště škodlivá opatření ve vztahu k lidským právům jejich adresátů, a to bez zapojení Parlamentu“, je třeba v každém případě připomenout, že ačkoli účast Parlamentu v legislativním postupu je v Unii jistě odrazem základní demokratické zásady, podle níž se obyvatelstvo účastní výkonu moci prostřednictvím zastupitelského shromáždění, rozdíl mezi článkem 75 SFEU a článkem 215 SFEU ohledně zapojení Parlamentu nicméně vychází z rozhodnutí autorů Lisabonské smlouvy přiznat Parlamentu omezenější úlohu u činností Unie v rámci společné zahraniční a bezpečnostní politiky (rozsudek Soudního dvora ze dne 19. července 2012, Parlament v. Rada, C-130/10, body 81 a 82).
- 162 V tomto ohledu je třeba i za předpokladu, že by žalobkyně mohla uplatnit žalobní důvod týkající se v podstatě porušení výsad Parlamentu, připomenout, že podle judikatury není v rozporu s unijním právem, že mohou být přijata opatření, která mají přímý dopad na základní práva fyzických

a právnických osob, prostřednictvím postupu vylučujícího účast Parlamentu, neboť povinnost ctít základní práva Unie se v souladu s čl. 51 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie vztahuje na všechny orgány, instituce a subjekty Unie. Navíc podle čl. 215 odst. 3 SFEU obsahují akty uvedené v tomto článku nezbytná ustanovení upravující právní záruky. Proto může být takový akt, jako je nařízení č. 36/2012, přijat na základě čl. 215 odst. 2 SFEU, pokud obsahuje záruky ohledně dodržování základních práv dotčených osob (v tomto smyslu a obdobně viz rozsudek Parlament v. Rada, bod 161 výše, body 83 a 84; ohledně možnosti, aby právnická osoba uplatňovala porušení základních práv, viz rozsudek Melli Bank Tribunálu, bod 102 výše, bod 41).

163 V projednávaném případě nařízení č. 36/2012 obsahuje ustanovení nezbytná k zajištění ochrany základních práv, neboť pro Radu stanoví zejména v čl. 32 odst. 2 až 4 povinnosti odůvodnit zařazení všech fyzických nebo právnických osob na seznam osob dotčených omezujícími opatřeními obsaženými v uvedeném nařízení, oznámit zařazení dotčeným osobám přímo nebo prostřednictvím zveřejnění oznámení a umožnit jim podat vyjádření, přezkoumat své rozhodnutí jsou-li předloženy nové podstatné důkazy nebo předložena vyjádření a pravidelně přezkoumávat seznamy v pravidelných intervalech a alespoň jednou za 12 měsíců.

164 Vzhledem k předchozím úvahám je namístě tyto žalobní důvody zamítnout.

K žalobnímu důvodu vycházejícímu z nedostatečného zkoumání okolností projednávané věci

165 Žalobkyně tvrdí, že Rada neprovedla skutečné posouzení okolností projednávané věci, nýbrž pouze přijala návrhy předložené členskými státy, aniž ověřila opodstatněnost a relevantnost informací a důkazů, které mohly být základem pro přijetí a zachování omezujících opatření vůči ní.

166 Rada zpochybňuje argumenty žalobkyně.

167 V projednávaném případě Rada zařadila a ponechala žalobkyni na seznamech osob dotčených omezujícími opatřeními vůči Sýrii proto, že její kapitál je z 84,2 % vlastněn společností CBS.

168 Tento fakt je pravdivý a žalobkyně jej nikdy nezpochybnila. Naproti tomu chtěla prokázat, že navzdory kapitálovému propojení si zachovala nezávislost na společnosti CBS.

169 Jak přitom vyplývá z přezkumu žalobních důvodů vycházejících ze zjevně nesprávného posouzení ohledně účasti žalobkyně na financování syrského režimu, Rada v projednávaném případě mohla právem použít uvedené kapitálové propojení pro účely zařazení a ponechání žalobkyně na dotčených seznamech.

170 Jelikož se Rada opřela o uvedené propojení, jehož podloženost nelze než potvrdit, je třeba učinit závěr, že okolnosti projednávané věci zkoumala v dostatečné míře.

171 Tento žalobní důvod tedy musí být zamítnut.

172 Ze souhrnu předcházejících úvah vyplývá, že žádný ze žalobních důvodů žalobkyně není opodstatněný, a proto je třeba zamítnout žaloby v plném rozsahu, aniž je nezbytné rozhodnout o přípustnosti – zpochybněné Radou – návrhových žádání žalobkyně směřujících ke zrušení, v nutném rozsahu, „rozhodnutí obsažených v dopisech Rady“ ze dne 24. ledna 2012 a 30. listopadu 2012.

K nákladům řízení

- ¹⁷³ Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rada požadovala náhradu nákladů řízení a žalobkyně neměla ve věci úspěch, je důvodné uložit posledně uvedené náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (šestý senát)

rozhodl takto:

- 1) Žaloby se zamítají.**
- 2) Společnosti Syrian Lebanese Commercial Bank SAL se ukládá náhrada nákladů řízení.**

Kanninen

Berardis

Wetter

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 4. února 2014.

Podpisy.